

Рівно сім

Богдан Чепурко

Днів у тижні —
кожен знає —
на всі справи
вистачає...

Понеділок —
день для білок,
для кравців
і для примірок:
по ліщині
стрибати
та горішки
обривати,
та мішки зелені
шити,
щоб горішки
розмістити.
День початків,
день найперший,
день найбільший,
день найменший,
день робочий,
день охочий,
безумовно —
день хороший.

У вівторка є
комірка —
там склада горішки
білка.
І тому цей парубійко —
друг найкращий
понеділка.
Наш вівторок —
комірник,
помагати людям
звик.

Він ніколи
не дармує —
все горішки
паспортує:
ці для діток,
ці для білок,
для всіляких творчих
спілок,
для ялинок,
для посилок,
і —
на випадок
помилок;
ці — на зиму для
Європи,
для Австралії,
для Стъопи,
Азій,
Африк,
двох Америк,
а найкращі —
для цукерок.

Все це робить
дуже скоро
наш малесенький
вівторок.

А як сонечко
заходить,
вже вівторок
ледве ходить —
хоче спати:
"Гойда-да..."

Ще багато є труда,
решту зробить
середа.

Середа, середа —
молода, як вода,

як червона ягода...
Всі горішки
заховала
і весело
заспівала:

Працьовиті
наші білки —
обдивились
кожну
гілку,
а я собі середа,
а я собі молода,
усім людям дорога —
наречена четверга.

А четвер, а четвер,
як почув —
ледь не вмер.
Засміялась середа,
каже:

це не біда,
поливайте четвер,
щоб він справді
не помер.
За рахунком він
четвертий
і не має права
вмерти!

Дні ніколи не вмирають!
Не вмирають, а
минають.
У веселому труді —
дні навіки молоді!

...Так минає
день за днем,
а як п'ятий день
назвем?..

А п'ятниця-зрадниця
не хотіла слухати —
через того четверга
і маленьку середу
серединками,
серединками —
до вівторка:
"Пропусти!" —
в понеділок
скік...

Переплуталися дні,
дивувалися годинники:
ох і п'ятниця —
лимонадниця,
зупинити
хоче нас...
Нас ще можна зупинити,
але хто зупинить час?

Переглянулися дні:
"Але ж ми не вихідні..."
А маленький їжачок
від усіх діточок,
а також білочок
носик висунув із голок,
каже скромно:
"Я — історик...
П'ятниця-п'ятірниця,
від усіх відмінниця,
зупинити хоче мить —
але ж це усім
болить!"

І домовились годинники —
кишенькові і ручні,
на столі і на стіні,—
що прийдуть до понеділка,
як у кожній стороні,
через дні
вихідні...

Йде наступний,
шостий день:
дзінь-дзень,
дзінь-дзень.
Дочекались ми суботи
для великої роботи —
нашій мамі
помагати
в нашій хаті
прибирати.

А крім того,
треба прати,
прасувати,
поскладати
та зварити обід,
пообідати, як слід,
в скриньку
кинути
листи
і великими
рости!

До неділі, до неділі
мчать нові автомобілі,
паперові літаки,
розмальовані ляльки —
всі найкращі іграшки.

Нам неділя найдорожча,
найясніша,
найсолодша.

Чи то влітку,
чи то взимку —
посідаєм на хмаринки,
летимо,
як соломинки,
в ліс,
на річку і ставок,
до найдальших зірок.

Ми б гуляли там
до ночі,
але їсти дуже хочем!
...Раптом
пурхнула, як пташка,
серед полечка ромашка
і сказала:
"Нам і вам
для дітей
і для мам
необхідно відіслати
скільки треба
телеграм.

Зупиніть автомобілі!
Всім, всім, всім:
з понеділка до неділі
днів буває
рівно сім".